

FOLK OG LAND

NR. 12. 22. ÅRGANG

LØRDAG 30. JUNI 1973

LØSSALG KR. 2,—

TEUTONIUS:

Kommer antisosialismen?

Opprørstemning i kongeriket

Norge 1973: det spøker i velferdsstaten. De etablerte tror seg innhentet av fortiden.

Når begeret er fullt, skal det som kjent bare en dråpe til før det renner over.

En menneskealder med sosialistisk dillettantstyre har etter hvert gjort oss alle til husmenn under et statlig byråkrati, som med fullt ideologisk overlegg har fratatt oss nesten enhver mulighet til selv å styre vår egen private økonomi. Skattebyrden, skjemaveldet og inflasjonen — med andre ord slike praktiske ubehag som vi alle kan føle og forstå — fikk allikevel omsider også norske velferdsborgere til å reagere. Men det er viktig å registrere at det var slike helt konkrete forhold som var utslagsgivende, og ikke det ideologiske snikk-snakket om de «ulike verdigrunnlagene» etc som under betegnelsen «kulturdebatt» har pågått i mange år.

Som ved et trylleslag er det blitt yrende liv i kongerikets parlamentariske hønsegård. De mest utrolige og snurrigste partier og opinionsgrupper stiftes fra dag til dag. Der er en ny grunneierforening, bestående av folk som følger sine hytter og familiebedrifter truet, der er en forening for Ny Alkoholpolitikk og et kvinneparti, som riktignok allerede eksisterte før «begeret rant over», men som nu forsøker seg med nye fremstøt.

Ja, selv helt ute på venstrefløyen har vi fått både nye venstrepartier og nye kommunistpartier. Disse må vel uten tvil fortone seg som det mest snurrige og selvmotsig-

ende av alle partipolitiske fenomener i dagens Norge. Mens folk flest skyter rygg og sier seg luta lei av hele sosialismen, synes disse galningene å mene at alle problemene skyldes at vi ikke har hatt sosialisme nok — iallfall ikke «riktig» sosialisme.

Nei til mer sosialisme.

Med en slik taktisk vurdering av situasjonen ville vi utvilsomt ha strøket i «taktikk» på befalsskolen. Det er selve reaksjonens evindelige tale at den er «lei av» — derfor vil den ikke ha mer sosialisme, men mindre.

Og derfor heter den store «kanonen» i dagens politiske skuespill ikke Marx, Lenin eller Mao, men Anders Lange — en fyr som attpå til taler til folk på skikkelig, forståelig (og saftig!) norsk. At han høster til dels voldsomt bifall, ligger i selve situasjonen. Det var alltid slik hver gang folket hadde «fått nok.»

Det etablerte regimets politiske presteskap mumler sine besvergelses om hva vi har i vente hvis vi låner øre til slike demagoger som Anders Lange og hans danske motstykke Mogens Glistrup. «Vulgær-agitasjon om skatene fra politiske fribyttere er farlig» og «Uhyggelig fenomen i en oppløsningstid» er typiske avisoverskrifter fra den pågående pennefeide med «skattenekterne». Saklighet preger ikke nettopp den siden heller.

Reprise på 30-årene?

Reaksjonen hos de etablerte politikerne og deres vøpendragere var også helt i overensstemmelse med læren om betingede reflekser: De begynte å snakke om 30-årene. Det er deres Helvete — heller ikke dengang var de sin oppgave voksne. Og nu har de rotet seg opp i omtrent den samme elendigheten en gang til.

Imidlertid er svært mange mennesker svært lei av pratmakerveldet, og sammenligningen med 30-årene (det nazistiske fugleskremslet, som hittil har vært så effektivt) blir ikke oppfattet som helt «relevant». Heller ikke hjalp forsøket på å skremme velgerne med at Anders Langes opptreden var «uansvarlig», og egentlig bare «skader skatteyternes sak» (Willoch).

ALARIK:

Ikke flere svartinger nå!

KANADIERNE HAR OGSÅ FÅTT NOK

Kanadierne er ikke lenger istand til å se likheten.

Av de rundt 60 tusen «ugandaasiatene» som den svarte potentaten Idi Amin landsforviste, ble ca. fem tusen prasket på Canada. Om dette tallet bare gjelder familiefedrene, slik at man må gange med 5 eller 6 for å få det korrekte antall hoder, slik tilfellet er når man har

Når det dessuten omtrent samtidig med Anders Langes parti også dukker opp et «Aksjonsparti», som riktignok ikke spilte tilsvarende høyt på skattetemaet, men til gjengjeld angrep andre upopulære forhold som kriminalitet og uhjelp, ble det øyensynlig noe problematisk. Det varte iallfall ikke lenge før samtlige partier ville gå inn for «å senke de

(Forts. side 6)

Den svenske NRP-sjefen, G. A. Oredsson har vært på besøk i Øst-Tyskland og forteller på side 5 om sine inntrykk og opplevelser i dette røde Preussen.

På side 5 finner De også siste avsnitt av Ralph Hewins artikkel om de «gode nordmenn».

Ukens «Brennpunkt» er ved vår medarbeider R. E. Porter, som tar opp problemet med de venstreradikales infiltrasjon i Forsvaret. Side 2.

Vår danske spaltist «Jens» skildrer på side 3 «Den rette tro» — og virkeligheten, en kommentar til marxismens miljøteoretiske grunnlag.

På ungdomssiden bringer vi et innlegg skrevet av et medlem i Nordisk Ungdomsfront. Vi antar den er et typisk eksempel på hvordan den nye, nasjonalbevisste generasjon ser på tingene.

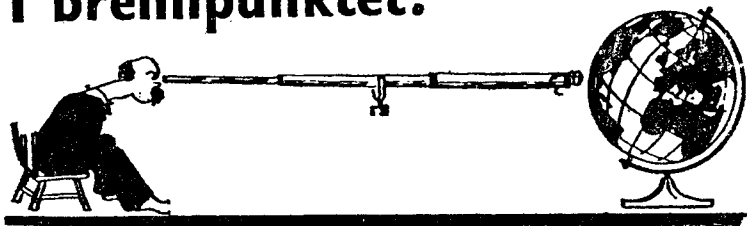
Samme sted kan De også lese en oppsiktsvekkende melding om at røde «revolusjonstroppe» blir drillet av en tidligere frontkjemper, (side 4).

per i den hensikt å holde liv i den falske idéen om rasenes likhet. Resultatet av denne liberalistiske og marxistiske hjernevasking gjennom skolevesenet, massemediene og underholdningsindustrien begynner nu å bære sine bitre frukter, skriver «Straight talk!» videre.

Idag blir Vesten oversvømmet av mennesker, som kommer reisende både lovlig og ulovlig fra de sydende slumkvarterene i den tredje verden. De belaster vårt velferdsapparat og presser arbeidsmarkedet både til grensen og lengre. Den uheldige raseblandingen øker stadig,

(Forts. side 6)

I brennpunktet:

Snart faller siste skanse

Et intenst arbeid pågår med det mål for øye å ødelegge og politisere det norske militære forsvar.

NATO-forsvaret skulle være vår garanti mot kommunistisk aggresjon. Skal det isteden bli en kommunistisk kup-styrke?

Forsvaret har i den vestlige verden vist seg å være det mest tradisjonelle og sikreste vernet mot en kommunistisk maktovertagelse. Et av de senere eksemplene på dette er offiserenes maktovertagelse i Hellas. I Tyrkia, har forsvaret gang på gang spilt en viktig rolle under politiske kriser ved å ta makten og styre landet til de politiske gemyttene har falt såpass til ro at det har vært forsvarlig å gi makten tilbake til de folkevalgte igjen. Dette har vært mulig da forsvaret har spilt rollen som en upolitisk, nasjonal organisasjon uten andre ambisjoner enn å tjene fedrelandet i en krisesituasjon.

Ny taktikk.

Alt dette har gjort forsvaret til en virkelig torn i øyet for de internasjonale kommunist-bevegelserne, som til stadighet og på mange forskjellige måter har forsøkt å ødelegge forsvaret. Selv ren sabotasje, hvor uskyldige vernepliktlige liv har blitt satt i fare, har man sett eksempler på. Det mest vanlige har likevel vært vernepliktsvegning. I en lengre periode hadde kommunistene en viss fremgang med «peace and love» taktikken.

Over hele verden klarte skjulte politiske trådtrekke- re å engasjere ungdom i forsvarsnedbrytende arbeid. Dette forsøk på å vekke pasifismens glød hos de unge og dermed knekke forsvarsviljen pågår fremdeles, men parallelt med dette har noe nytt dukket opp. Noe som virkelig kan true forsvarets tradisjonelle rolle som den siste skanse mot ytre og indre fiender. Kommunistene planlegger å ta forsvaret innenfra!

«Kan vi ikke slå dem, må vi gå med dem», var det en som sa engang, og dette er tydeligvis noe våre hjemlige kommunister har lagt seg på sinnet. En pasifistisk, vernepliktsvegrende holdning førte bare til at nasjonalsinnet, kommunist-fiendtlige elementer fikk monopol på soldatopplæringen, noe som ville gjøre en væpnet, revolusjonær oppstand i kommunistisk regi, til en umulighet. Derfor endret våre landsfiendtlige elementer taktikk og slår dermed to fluer i en smekk. De bryter ned forsvaret fra innsiden og tar samtidig med seg den nødvendige lærdom som skal til for å få tatt knekken på «klassefiender»; «reaksjonæ-

Historien banker atter på vår dør

TILBAKEBLIKK PÅ TO PARALLELLER

Da Riksforsamlingen på Eidsvold i 1814 samledes til sitt store verk, var statsråd Niels Aall tilstede. Hans to brødre, jernverkseier Jacob Aall, og kjøpmann, senere stortingsmann, Jørgen Christian Aall, som tilhørte Selvstendighetspartiet var begge med som Eidsvoldsmenn. Dengang som så mange ganger senere i Norges historie var nordmennene delt i to leire. Den ene part ville ha prins Christian Fredrik til konge, den annen part foretrakk forening med Sverige. Uenigheten om dette spørsmål trengte seg langt inn i de engeste kretser mellom

re kapitalist-svin» og lignende.

Kommunistisk «knock out» i Soldatorganisasjon.

Siste utspill — og siste seier — i denne nye kommunistiske strategi, er overtagelsen av soldatenes tillitsmannsorganisasjon. På en nylig avholdt landskonferanse på Sola, fikk marxist-leninistene seks av de åtte styremedlemmene. Det halv-kommunistiske AUF, fikk en av representantene, mens de såkalt moderate fikk den siste representanten. Det hele er egentlig latterlig — uten at man på noen måte føler trang til å le. Denne tillitsmannsorganisasjon, som var ment å skulle ivareta den jevne soldats interesser, er nå blitt et middel i et venstre-ekstremistisk mindretalls forsøk på å politisere og ødelegge det norske forsvar. Tillitsmannsorg. har ingen tilslutning blant de vernepliktige, men har spilt på, og vunnet på grunn av den sløve demokratiske holdning som har gjennomsyret såvel forsvaret som det øvrige samfunn. De har også drevet en utstrakt terrorvirksomhet imot de øvrige og mer moderate tillitsmennene. På landskonferansen drev kommunistene ren personforfølgelse av sine politiske motstandere. Kryssforhør og utskjelling var ikke uvanlig kost. Og mot blåøyde liberal-demokrater bar selvsagt en slik fremferd frukter — ennå har ikke kommunistene møtt på politisk motstand verd å nevne. Og nå er altså soldatenes tillitsmannsorganisasjon, ledet av et styre hvor syv av åtte medlemmer er imot NATO. Samtidig ble et forslag om økt politisering av forsvaret vedtatt — det ser ut for at siste skanse er i ferd med å falle.

R. E. Porter.

venner og familie. Slik var det også med de tre brødre Aall. Niels og Jørgen ville hatt Christian Fredrik til konge, mens Jacob stemte for forening med Sverige. I motsetning til så mange andre nordmenn på den tid, som etter avgjørelsen sto skarpt mot hverandre i uvennskap og hat, finner man i Aallenes slektsbok rørende brever brødrene imellom, hvor de erklærer at intet av det som er hendt kan ødelegge deres gode og trofaste borgerlige forhold. Utenfor familiekreten møtte Jacob Aall dog stor motbør fra såkalte gode nordmenn, som kalte ham landsforræder. Men som den kloke og fromme mann han var, skriver han i sine erindringer: «Jeg håper at jeg gjennom mitt liv og virke skal kunne gjenvinde mitt folks tillit». Og nettopp slik gikk det.

I 1905 sto det norske folk igjen splittet ved en milepel i sin historie. Og mange bra folk var også dengang med på begge sider. Høyrepartiet og venstrepartiet sto imidlertid skarpt imot hverandre i spørsmålet om unionsoppløsningen. Gemyttene var i kok, og begge parter skjelte hverandre ut for manglende fedrelandskjærlighet og innsikt. Før folkeavstemningen gikk det kanskje verst ut over venstrefolkene, som ønsket brudd med Sverige. Og allerede i 80-årene ble Bjørnstjerne Bjørnsons barn forfulgt på skolen, slik at de måtte tas ut av denne.

I 1940 sto vi igjen ved en historisk milepel, hvor det norske folk delte seg i to, og ikke lenger var på talefot med den annen part. Denne gang var det en historisk personlighet av største format kampgnyet bruste om, Vidkun Quisling, den hatete, den foraktede, den beundrede, den elskede, han som helt fra sin tilbakekomst fra Russland i begynnelsen av 1930 årene sto der som en redningsmann fra bolsjevismen, den dødelige fare som truet vårt folk og hele Europa både utenfra og innenfra. I 1945 gikk de gode nordmenn et langt skritt videre i sitt hat, idet de forfulgte, torturerte og drepte ham og mange uskyldige nordmenn som hadde stått vern om folket i en ulvetid. De ble stemplet som landsforrædere. Igjen sviktet av dem som burde forstått.

Så i 1972 fikk vi noe nytt å strides om. Denne gang gjaldt det «ja» eller «nei» til EF. Og vi er påny inne i hek-sedansen av hat og gjensidi-

ge beskyldninger mot hverandre. Blant NS-folk har også meningene om dette spørsmål vært forskjellige. Jeg har snakket med mange både fra by og land. Noen har stemt ja, noen nei og en del har avholdt seg fra å stemme. Men det ser ut som vi har unngått alle farlige skjær med hensyn til harmonien oss imellom. Og skulle der mot formodning når stortingsvalget nærmer seg til høsten og situasjonen sikkert igjen tilspisses, komme til å bli en diskusjon i Folk og Land om disse spørsmål, må vi håpe og tro at dette vil skje på helt saklig grunnlag, med respekt for hverandres motiver og meninger. Vi som engang fulgte Vidkun Quisling og de som følger etter i disse våre spor, må aldri glemme at vi ikke sto i splittelsens, men i samlingens tegn i vårt folk.

La meg slutte dette innlegg med de siste vers av det kjente diktet «Laurbærkransen» — utgitt i 1957:

Det norske folk, som bygget gjennom strid, skal glemme nag og uvennskap og nidd, skal vende seg mot det som oss forener, den kjærlighet som binder bror til bror. Vi er et folk og har den samme mor. Du er jo bror til mannen som du stener!

Du er jo bror til ham som du slo ned, og aldri blodets stemme gir deg fred før du har ytet ham rettferdighet! — Å bygge landet uten hat og splid, å frykte Gud — det er den nye tid, samlet å stå, trofast, i enighet.

Vår drøm og vårt mål var jo et samlet, nasjonalt Norden, som strakte seg videre ut til et samlet Europa, inkludert Russland, det gamle Gardarike.

Katharina Aall Normann.

Forbrytelsen ligger alltid på lur etter mennesket, selvom det er aldri så dydig.

(Rousseau)

Det er bedre å drikke en dram selv enn å se seg sint på at andre gjør det.

(Nils Kjør)

Sinnsopprør har aldri gagnet noen.

(Platon)

NESTE NUMMER
av Folk og Land
vil bli datert den 11. august.
Fra og med den 9. juli vil ferie-
stillheten prege redaksjonslo-
kalene. God sommer ønskes
alle våre lesere.

Red.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarlig

Redaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSEN

Medarbeidere:
ALEXANDER LANGE, ODD MELSOM

Vår «offentlige» sikkerhet

Det er blitt farlig å ferdes på gater og streder her i kongeriket. De aller fleste er forlengst klar over forholdet. For mange eldre er det slik at de ikke tør ta sjansen på å gå ut om kvelden. Sammen med den alminnelige pøbel er det de kriminelle som har herredømmet i gatene. Hærverk, ran, vold, fyll og rusgiftutskeielser hører liksom med til hverdagen i demokratiet — det er opp til hver og en av oss å tilpasse seg.

Som Oslo-beboere er det oss nærliggende å tro at vi også ligger «best» an i denne forbindelse — iallfall hva kvantitet angår. Ikke desto mindre ser vi at Tromsø nu er utpekt som Norges «pøbelby nummer 1» av dommerfullmektig Trygve Fjeld hos byfogden samme sted.

Dommerfullmektigen brukte begreper som «pøbel» og «bærme» da han skulle karakterisere den ungdommen som hadde møtt opp i Tromsø sentrum om kvelden den 17de mai for å «ta» en tallmessig underlegen politistyrke. «Når antallet sterkt berusede ungdommer må regnes i hundrevis, da står lokalsamfunnet overfor en alvorlig situasjon», heter det. For Tromsøs vedkommende ble resultatet av denne «progressive» 17de mai-feiringen forulempningen av en politimann i tjeneste.

Og hvilken risiko løper så disse unge? I det forannevnte tilfellet leser vi om 120 dagers fengsel for en av de «hundrevis» — han var vel da formodentlig en slags anfører. Men i disse 120 dager inngikk samtidig soning for heleri og tyveri, som tiltalte hadde vært med på litt tidligere.

Og hva vil 120 dager si i dette tilfellet? Blir det fire måneders opphold på en av de «anstaltene» vi har hørt om, der de «straffede» tilbringer mesteparten av tiden på et «koserom» med TV, har jentebesøk på rommet (altså ikke cellen vel å merke) innvilges «permisjon», slik at oppholdet ikke skal bli for langtekkelig, og ellers får besøk av like forskrudde «sosionomer» etc. som småprater med dem om deres «kriminelle karriere», slik vi kunne høre det i kringkastingen for noen tid tilbake?

Vi er ikke særlig imponert over denne slags «straffereettslige reaksjoner», og vi tror heller ikke på deres virkning. For å si det med Anders Lange, så er vi mildest talt dritt lei av dette også. Når «straffen» øyensynlig skaffer synderne en bedre tilværelse enn mange lovlydige mennesker frister på sine kummerlige hybler i det samme velferdssamfunnet, da får «etablissemangen» finne seg i at man til slutt gjør anskrik. Det er våre skattepenger det gjelder i dette tilfellet også.

Kjernepunktet i denne leksen er imidlertid at oppløsningsprosessen i vårt land pr. idag er kommet så langt at også politiet kan gjøres til gjenstand for vold fra forfyllet velferdsyngel. Hva da med alle oss andre, som bare stiller i klassen «vanlige mennesker»?

Da vi alminnelige borgere i sin tid ga fra oss retten til å bære våpen i selvforsvarsøyemed, var det bl. a. for at samfunnets ordensvern, politiet, skulle sørge for vår sikkerhet. Det later til at ordensvernet ikke lenger makter denne delen av sin oppgave. På sin årlige pressekonferanse lot heller ikke politimester Johan Gjerde det være noen tvil: «Det er all mulig grunn til uro, ikke bare for fremtiden, men for dagens situasjon», uttalte han. Videre understreket han ifølge Aftenposten at «de problemer som det norske politi har, kan alle løses hvis det vises politisk vilje. At den har manglet, kan man forsikre seg om ved hvert år å lese de bemerkninger våre stortingsrepresentanter avgir i forbindelse med behandlingen av politibud-

ANDEN SOM GÅR SLÅR TIL IGJEN

Spøkelser ved høylys dag i Bergen.

Akk og ve! Hva går for seg i gamle, aktverdige Bergen? En innsender ved navn Hjalmar Laden i byens avis har i året 1973 oppdaget at de tradisjonsrike Buekorpene ikke er annet enn kamuflert fascisme. Det uhorvelige er, skriver innsenderen, at her marsjerer unge barn med stive blikk, skarpe buksepresser, og det verste av alt: de lærer disiplin, dyrker kameratskap, og hør, de marsjerer igjen: ett-to, ett-to...

Disiplin og kameratskap ser ut til å marsjere hånd i hånd med våpen og uniformer, slik som unge tyskere energisk demonstrerte i 30-årene, heter det videre i innlegget. Og «de kaller seg soldater og offiserer — ingen tør vel overraskes av det, og de trener til nasjonaldagen.»

Herr Laden er virkelig forferdet, her kommer han som nyinnflyttet til Bergen, og så finner han «småfascistisk oppdragelse og forsøk på å motivere unge gutter til militær innsats.» La ikke nasjonaldagen misbrukes til krigshissing, er den kraftfulle sluttsatsen i hans innlegg.

Stakkars innflytter, han som trodde Bergen var verdens fredeligste plass, og så ser han seg plutselig omgitt av marsjerende «småfascister». Det er fryktelig at denne tid «med tiltagende bruk av pene ord om avspenning og verdensfred» (Ladens ord) skal ødelegges av de fæle, militaristiske buekorpene.

Gudskjelov at der finnes de som tar vare på de få tradisjonene vi ennå har tilbake, det er nok av dem som ønsker slikt uskadeliggjort, og som fortsatt ser spøkelser ved høylys dag. Og det verste av alt, de forakter ting som disiplin, kameratskap og orden. Er dette fascistiske dyder, ja da trengs de sannelig i en verden hvor det for tiden stort sett er det motsatte som gjelder. E. B.

sjettet. Når situasjonen er blitt som den er, kan man imidlertid med rette spørre om det ikke også er mangel på politisk fornuft. Det har ikke manglet på advarsler i mange år.

Så vet vi da så meget. Det er ganske enkelt ikke meningen at politiet skal kunne løse denne delen av sin oppgave. Det er neppe penge-mangel som er forklaringen, for det sendes anselige beløp årlig til de mest ekstravagante tiltak i u-landene, hvor mesteparten forsvinner til oppkjøp av krigsmateriell.

Vår danske medarbeider, Jens:

«Den rette tro» — og virkeligheten

Marxismen er for millioner av mennesker en forløsende åpenbaring, som forkynner klassekampen som historiens egentlige innhold og arbeiderklassens endelige maktovertagelse som uunn-gåelig. Når denne maktovertagelse har funnet sted, og proletarietets diktatur er etablert, skulle det forgjettede land — tusenårsriket — være innenfor rekkevidde, idet den fredelige overgang fra sosialisme til kommunisme automatisk medfører avskaffelsen av statsmakt, militærvesen og politi.

Liksom Rousseau trodde Karl Marx på menneskets opprinnelige godhet og var av den oppfatning, at all urettferdighet og alle misforhold kunne føres tilbake til uheldige miljøer og samfunnstilstander.

Marx gikk likevel ikke ubetinget inn for likhetstanken, idet han forkynte at proletariet iflg. sin stilling innenfor den historiske prosess var i besittelse av «en høyere bevissthet» enn klassefienden, og flere av hans troende tilhengere regnet også med forskjeller innenfor det seirende proletariat, hvilket fikk et klassisk uttrykk i det kjente slagord, som sier at «man skal yte etter evne og nyte etter behov».

«Det gode menneske» og den moderne adferdsforskning.

Myten om menneskets opprinnelige godhet og påstanden om, at miljøet rommer årsaken til verdens elendighet og fordervelse, spiller den dag i dag en stor rolle. Også i liberalistiske kretser, hvor man i langt høyere grad enn øst for Jernteppet både innenfor lovgivningen og utdannelsessektoren fortvilet søker å fastholde de foreldede miljø- og likhetsteorier. Kun de færreste gjør seg den uleilighet å stille det nær-

liggende spørsmål, om det nu ikke i siste instans er menneskene, som skaper miljøene og ikke omvendt. (At det som regel ikke er enkeltpersoner, men grupper, som er utslagsgivende, er det neppe nødvendig å understreke.) Dessuten taler erfaringene sitt tydelige sprog, og burde ikke den moderne biologi forlengst ha lært oss, at man istedenfor å fremstille «det opprinnelige menneske» på rørstrømsk vis a la Rousseau — eller omvendt belaste enhver dødelig med det samme mål av arvesynd — burde lytte oppmerksomt til forskere, som i likhet med Konrad Lorenz* og den kjente amerikanske vitenskapsmann Arthur J. Jensen**, nøkternt gjør rede for adferdsforskningen og dens resultater, som for øvrig faller godt i tråd med år-

* Konrad Lorenz: «Die acht Todsünden der zivilisierten Menschheit», München 1973.

** Jfr. Jensens avhandling i tidskriftet: «Harvard Educational Review», febr. 1969.

Så sant som sagt!

Det svenske nasjonale blad FRIDA ORD — som når det gjelder dagspolitikken vel nærmest kan sammenlignes med det norske FARMAND, men som har større sans for den historiske sannhet — minner i en artikkel om de unge svensker som trass i Sveriges erklærte nøytralitet kjempet på begge sider som frivillige i begge verdenskriger. Spesielt «I (den finske) Frihetskrigen 1918, i Vinterkrigen 1939—40 og i krigen 1941—44 kjempet og falt svensker ved forsvaret av vårt broderfolks frihet.»

Men, skriver bladet: «Når man konstaterer disse tidligere svenske ungdomsgenerasjoners aktive innsats, trekkes tankene til dagens engasjerte ungdom. Hvorfor tar den ikke konsekvensene av sitt engasjement? Hvorfor går de ikke ut som frivillige i Vietcongarméen? Er ikke deres idealitet større enn at det klarer seg med å slåss mot svensk politi og kaste egg på amerikanske diplomater? Er det bare en form for fritidsbeskjeftigelse de holder på med?»

Det samme kan man naturligvis si om den høyroste-de venstredikale ungdom i Norge når man tenker på den innsats en tidligere generasjon gjorde for sin tro på begge sider under den annen verdenskrig.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

*Men nye slekter fødtes der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.*

Fuktige sommer- betraktninger

Hvorfor er politikerne redd Lange? Ikke mindre enn vi kan forstå, er han jo iferd med å innføre demokratiet!

Ingen styreform har vel til de grader vært så tabu, uangripelig og hellig som selveste DEMOKRATIET. Dette eneste sanne, vestlige politikeres hellige ku — og viktigste valgargument.

Og ingen styreform har vel til de grader vist så stor forskjell på liv og lære — og politikernes evne til å skille på nettopp disse viktige ting — som nettopp demokratiet.

La oss ta et sommervarmt eksempel: I et virkelig folkestyrt land ville vi ganske sikkert ikke operert med statsdrevne melkekuer som f. eks. vinmonopol — og bare det å snakke om øl-monopol i norsk sommervarme ville bli stemplet som det rene Stalin-diktatur.

Er det folket eller politikerne som skal bestemme hva som passerer ned gjennom vår private hals? Kan man i demokratiets navn virkelig true folk til å kjøpe øl i kasser hvis man skulle være så uheldig å få lyst på en pils ved siden av spekeskinken? Selv om kommunestyret skulle ha et aldri så lite avholdsflertall så er det ikke pent å tvinge folk til å gå canossa-gang fra kolonialen med en kasse hvor flaskene klirrer som syndefallsbjeller i kommunestyrets ører. Den ergrelsen kan da i rimelighetens navn styret spare seg selv for ved å tillate folk å kjøpe en av gangen — eller hva?

Ja, men — dette er jo demokrati, ikke sant? Her har vi jo hele prinsippet klart. Folket velger politikerne. Blant de valgte er avholds-fanatikere og andre dypt angrepne i flertall — og BINGO — ut med øl, dans og djevelskap!

Vi våger likevel påstanden om at dette er det rene blasfemi overfor det sanne folkestyre.

Lange, stakkar — han mener at både øl og vin bør gis friere tøyler og at prisene bør senkes. Dermed er han i ferd med å innføre noe vi mener må være et absolutt

hovedpoeng ved et ekte folkestyre — retten til å være sin egen herre over slike trivielle ting. Hvis ikke folk snart får muligheten til å bestemme sin egen samvittighet og smak, vil det ikke være lenge før ordet demokrati kan føres som apotekvare under brekkmiddel.

Også U-hjelpen da. Den vil jo Lange avskaffe. Og politikerne er ikke lite sjokkert. Her har de i fred og ro plyndret folk for en årlig, stadig økende, sum penger, som de etter eget skjønn har forvaltet — stikk i strid med det flertallsprinsipp de ellers er flinke til å påberope seg. I dette delikate spørsmål har jo nemlig folkemeningen vist et klart flertall mot tvungen U-hjelp. Likevel har man i demokratiets navn gjort gode miner til slett spill og fortsatt utøsing av millioner og atter millioner av — og vi poengterer — våre skattepenger, og så dukker plutselig Lange opp i idyllen og sier stopp! Han mener øyensynlig at det må være mer demokratisk å la folk selv få bestemme hva de ønsker å bruke pengene til — mannen må jo være fascist!

Det samme nådeløse prinsipp er han iferd med å gjennomføre i forbindelse med skatteutplyndringen. Men det skal vi ikke bry våre lesere med nå midtsommers — det har nemlig samtlige demokratiske politikere begynt med etter at de første hundeglam lød fra Heggedal.

Jo, det er med et optimistisk håp for demokratiets — det sanne — fremtid, at vi tar sommerferie for i år. Kanskje blir dette den siste sommer hvor vi av økonomiske årsaker må se oss nødt til å slukke tørsten i en sommervarm hals med u-sunt, tannfiendtlig mineralvann, og istedet kan — om vi ønsker det — skylle bort restene av en støvete landevei med kaldt, sunt næringsrikt og ekte norsk mjød. I såfall tør vi — til forhåpentligvis alle avholdsfolks ikke alt for store ergrelse — utbringe en aldri så liten skål for Lange og Gjems-Onstad, Norges svar på Lynvingen og Robin.

Og for de som mener vi med dette er med på å lede ungdommen ut i synd og drukkenskap — vil vi hen-vise til de senere undersøk-

elser foretatt på promillefronten. I fylker, hvor man av pur edelhet har innført visse restriksjoner, øl i kasser o. l., er det faktisk en markert økning i det vi kan kalle direkte fyll. Status på landsbasis er: Vi drikker mer, men på en stadig mer sivilisert måte. Den særnorske innstillingen, «drikk sjelden, men når det først syn-des — gjør det så det mon-ner», er i ferd med å måtte vike plassen for en mer kontinental og normal omgang med alkoholen.

Fjern det mystiske, spennende og umoralske rundt en halvliter, la folk få vise at de er voksne nok til å leve i et ekte demokrati, selv en bagatell som dette er av ikke så rent liten virkning her — særlig nå i sesongen for sol, varme og salt mat.

GOD SOMMER!

*HOTTENTOTTER — og genier
kan greie seg uten baker. De og
jeg kan det ikke.*

(A. Dickinson)

NS-rødstrømpe på krigsstien

Svar til «Nord-MANN» i nr. 7/73.

«Nord-MANN» skal i sitt innlegg være morsom på kvinnes bekostning. Han forsøker seg på såkalt satire. Nå kan en vel si, at slike innlegg bare tjener til forlystelse for en liten gruppe menn. De kvinner han vil nedvurdere leser neppe Deres blad, dertil er det for spesielt og for vanskelig å få tak i, så for såvidt kunne han ha spart seg.

Imidlertid håper jeg å få inn et motinnlegg. Jeg tilhører en meget gammel NS-familie (fra 1933) og er av den grunn rik på erfaring, både fra det miljø «Nord-MANN» øyensynlig ennu lever i og fra landsvikoppgjøret med tilhørende store konsekvenser. Jeg tror meg derfor berettiget til å fremkomme med den påstand, at menn som i året 1973 tror de er MENN ved å nedvurdere dagens kvinnekamp, de vet ikke hva de snakker om. En mann av «Nord-MANN»s type røper seg mer enn han aner.

Samtidig som han forsøker det gamle trikket med å ville lage motsetningsfor-

Erik Gildeberg, Nordisk Ungdomsfront:

Nordmenn — Hva nå?

VI FÅR LOV Å BETALE — MEN IKKE BO!

Midt oppe i misnøye-politikernes tid, mens kravet om stans i den tvungne u-hjelp er blitt et populært politisk slagord, nå som boligkøene bare øker og folks krav om reduserte skatter blir fremmet i stadig sterkere grad — akkurat nå går det norske Storting bort og bevilger 2 millioner kroner til hjelp for innvandring av ytterligere 200 asiatiske flyktninger.

Mistillit må bli svaret.

Egentlig er det en farse. En farse spilt av folk som ikke forstår noe av teater. De forstår ikke engang at det norske folk har begynt å le på feil steder.

Stadig leser vi om folk — skattebetalende nordmenn, som bor i helsefarlige, kummerlige små rom, og det også med små barn — likevel mener det norske Storting at vi er istand til å motta flere flyktninger. Flere fremmede elementer, som på de mange, mange vanskeligstilte nordmenns bekostning, blir tildelt det som naturlig burde ha vært deres leiligheter, men nordmenns rolle i farsen er publikumets — de får bare lov til å betale og dekke teatrets driftsutgifter.

Ennå er det alt for mange tilfredse nordmenn til at de vanskeligstiltes situasjon har gitt seg politiske utslag. Men nå har vi fått to nye partier: Anders Langes Parti og Aksjonspartiet. Begge stiller de lister ved valget i høst — og begge har i forskjellige forbindelser blitt omtalt som fascistiske. Ingen av dem er det, men ønsker man en nasjonalsosialistisk renessanse er det bare for «de folkevalgte» å fortsette sin forræderske politikk. Svaret fra folket må da bli mistillit til demokratiet og da er tiden inne for den styreform, som alltid har vist seg å sette sine egne i første rekke. Den styreform som bygde ut det hitil beste sosiale system i verden. Den styreform, som ikke bare lovte sitt folk skikkelige hjem, skikkelige arbeidsplasser og som snakket om nasjonens vel — ikke statens. Den styreform impotente partipolitikere frykter mer enn pesten — Nasjonal-sosialismen!

Rase og fremmedhat vil blomstre.

Ingen ønsker rasekamper i Norge. Ingen ønsker at harmløse turister med fremmedartet kulør skal bli behandlet som hår i suppa her i det land vi i slike forbindelser ynder å kalle Wergelands hjemland. Likevel vil det og verre ting komme til å skje! På samme måte som i alle de andre land hvor åndelig reduserte politikere har ført en like stupid innvandringspolitikk. Vi er hverken edlere eller mer liberale her i Norge — tvert imot. Det er nok å minne om den omtalte «lynssjeste-mening» sosialrådmannen i Oslo opplevde på sitt kontor da en sigøyner-familie ble tildelt alt fra eget hus til farge-TV! Eller da en sigøyner-familie ble deportert i fjor sommer og Dagbladet fikk sjokk. Da sigøynerne prøvde å få sympati fra det nysgjerrige publikumet ved å dra sammenligninger mellom norsk politi og Hitler, ble det fra mengden svart: «Hold kjeft, sigøynerfaen!»

Nei, Ola Nordmann er lett å motivere for fremmedhat. I storbysamfunnet, hvor folk etterhvert er blitt så stressede og irritable at de knapt kan utstå naboen, bør ikke denne nabo skulle seg ufor-delaktig ut. Så lenge en norsk familie kan oppleve å få truselbrev p.g.a. at folk etter et TV-program mener å ha avslørt en sosial-snyl-

Nyfeminist

(Forts. side 7)

I HISTORIEN LYS:

Hvem var de «gode nordmenn»

AV RALPH HEWINS

II.

(Avsluttes)

SOLEM, Erik, medlem av «Kretsen» og dommer i Quislingsaken og andre viktige landssviksaker. «Ved å tillate Erik Solem, en tidligere motstander av Quisling å være presiderende dommer under (VQ) rettssaken og BERG å være medlem av appelldomstolen, føyet (den norske) regjeringen tåpelighet til mangel på fast legal og konstitusjonell basis for forhandlingene.» (Hayes).

«Solems hat til nazister og andre quislinger var nesten primitivt.» (H. O. Christophersen fra «Kretsen» i Aftenposten 2.1.70).

«Hvis man har regjeringmakten over en lengere periode, finnes det derfor muligheter for å utnevne høyesterettsdommere mer på grunnlag av deres politiske syn enn på grunnlag av deres kvalifikasjoner. Det er dette vi har opplevet etter krigen.» (Sverre Munck i Morgenposten 16.9.69).

TORP, Oscar, statsråd i eksil og senere statsminister (Arbeiderpartiet). «Torolf Kandahl (senere sjefredaktør i Aftenposten) var en av dem som motarbeidet regjeringen fra Stockholm. Han hadde i 1941 (trolig i oktober) en samtale med Parrott (senere Sir Cecil P. og ambasadør) ved den britiske legasjon. Han fortalte at hold-

NRP melder:

Vi går til valg!

Etter vår artikkel i Folk og Land nr. 10, hvor vi beklaget at Nordiska Rikspartiet likevel ikke kommer til å delta i det svenske riksdagsvalget, har vi i en hyggelig melding fra Sverige blitt gjort oppmerksom på at dette nok ikke forholder seg riktig.

Det viser seg at vi har trukket litt for raske slutninger ut av en melding i Nordisk Kamp om at partiet hadde problemer med registreringen. Beslutningen om å gå til valg står imidlertid fast — og ingenting gleder oss mer.

La det derfor være helt klart: NRP går, som det første nordiske NS-parti etter 1945, til valg i 73. Våre svenske lesere har altså i år muligheten til å gi sin stemme til et virkelig alternativ i svensk og nordisk politikk. Gjør det!

«Solems hat til nazister og andre quislinger var nesten primitivt».

ningen blant alminnelige nordmenn i begynnelsen var at bare Kongen var velkommen hjem etter krigen — En stor del av regjeringsmedlemmene ville ikke bli godtatt i en fremtidig regjering. Dette gjaldt særlig Torp og Nygaardsvold, som folk ikke hadde tilgitt for sin holdning før krigen.» (FO. DB).

«Han (stortingsmann Carl P. Wright utpekte Torp som en særlig upopulær statsråd. Han sa videre at Koht og Ljungberg aldri ville bli tilgitt i Norge og å la den lite populære Torp etterfølge Ljungberg som forsvarsminister var en tabbe. Torp har alltid vært kjent for sin pasifistiske tendens og hadde en gang vært medlem av «det brukne gevær-bevegelsen!» (Press Reading Room — Parrott — til Political Intelligence, London. 19.3.42. FO. DB).

For historien, så ble de «verste av anti-arbeiderpartiflyktningene i Sverige» notert av Sir Laurence Collier slik: Ledere av storbedrifter slike som shippingmagnaten Thomas Fearnley, Toralf Kandahl, stortingsmann Carl P. Wright.

Signatarene for «London-opposisjonen» som i et brev (12.2.43) krevet at Nygaardsvold-regjeringen skulle tre tilbake på det grunnlag at den hadde oversittet sitt mandat, krenket den demokratiske prosess og at «i den vanskelige tid regjeringen arbeidet med reorganiseringen av den sivile administrasjon, hær, flåte og flyvåpen, har det vært naturlig at den ikke har kunnet ofre disse forhold den nødvendige oppmerksomhet —», var: kontreadmiral E. C. Danielsen, major Halfdan Haneborg Hansen, sjømannsprestene A. van der Hagen, Torolf Rasmussen og Leif Brunvand, skipsreder Odd Berg, marinekapit. Gabriel Smith,

major Skjold Brodin, kommandørkaptein G. Wendelbie, skipsfører Magnus Langfeldt, disponent Odd Jensen, dommer J. Havig og professor Johan Holst.

Et lignende krav ble rettet til regjeringen i september 1942 av stortingsmennene Sæx. Mustad, Cato Sverdrup, Carl P. Wright og fylkesmann T. Utheim.

Utheim fiendtlighet hadde sin opprinnelse i den forakt han var blitt fylt av for den flyktende Nygaardsvold-regjering under dens opphold i Molde (22. april til 27. april 1940) Unni Diesen minnes i «Kvinne i krig»: «Utheim var nærmest avvisende og gav ham (Trygve Lie) ikke noe å gjøre. Gerhardsen hadde så sagt fra til Trygve Lie at i dette lokale byråkrati kunne han ikke arbeide. Gerhardsen sa ikke noe særlig om dette, men vi andre tenkte vårt. Utheims uvilje mot

(Forts. side 7)

GÖRAN ASSAR OREDSSON:

Resa i Öst-Tyskland maj månad i 1973

Første del

I Folk og Land lørdagen den 19. maj frågas med en artikkel: «Vil det bli Øst-Tyskland som kommer til å samle Riket».

Det kanskje då kan vara intressant att höra ögonvittnesskildring från Nordöstra Øst-Tyskland, upplevda i samma dagar Folk og Lands artikkel kom till läsekretsen.

Tisdagen den 23 maj for jag med en svensk långtradare från Kil i Värmland till Trelleborg i Skåne, där färden fortsatte med färgan till Sassnitz. Lastbilsföraren ville ha med mig som tolk och kartläsare. Vår last från Sverige var maskindelar till pappersfabrik i Øst-tyska staden Schwedt Oder. Färden där gick via städer som Stralsund och Greifswald. Alltså en helt annan färd än de gängse turiststråken mot Berlin och annorstädes.

Redan i Sassnitz fann man den totalitära statens kännetecken. Vid kajplatserna många svåra vrår fanns ma-

rinsoldater ur DDR-marinen på post.

Först granskades passen och bilen genomsöktes av tvenne tullpoliser varav den något äldre officeren talade svenska.

De båda uppträdde artigt och korrekt. Vi fick ifylla Visumblankett för fram- och återresa. Dessa blanketter var dubbla, den ena skulle återlämnas vid återkomsten. Jag hinn inte fylla i mer än övre blanketten, då jag hela tiden fick vara med och visa bilens skrymsel och svara på tullofficerens frågor. Därför fyllde den yngre av dem i min andra blankett.

Jeg blev något överraskad, när jag fann honom som titel på mig satt: FÜHRER.

Jag skämtade med min kamrat och menade, att nu har till och med østtyska tullen utnämnt mig till Führer. Självfallet menades med titeln, att jag var ledaren för lastbilsresan. Iallafall som de såg det, då jag förde talan för oss båda.

I förarhytten på bilen låg tidningen Aftonbladet och tidningen SE. Vi blev upplysta om att dessa icke fick införas i DDR. Jeg överlämnade faktisk tidningarna med varm hand. Aftonbladet med alla vidriga pornografiannonser och Bonnier-SE med ditto bildreportasje och snusk borde faktiskt stödas bort även hemma i Sverige. Jag skulle önskat våga säga tullmännen, att dessa tidningar egentligen är lika lite «svenska» som Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht, Karl Marx-plats, Lenin-allé m. m. äro TYSKA företeelser.

Så fick bilen rulla vidare mot ny kontrollering av försäkringspapper m. m. Och vi fick växla in østtyska mark. Vi växlade 50 sv. kronor vardera. Event. ej använda mark måste återväxlas vid tilbakeresnan till Sverige, enär DDR-valuta ej får utföras.

Anyo passkontroll av gränspolis och bommarna öppnades för färden mot Schwedt Oder.

De första bevisen för att vi nu befann oss i en Øststat var bilerna vi mötte. Det var ryskbygda Volga, Moskvitch, Jalta och Vaz. Den senare är den ruskbygda fiaten. Men även den østtyska bilen

(Forts. side 8)

Kommunistisk SA

«Revolusjonstroppe» trenes av tidligere frontkjemper!

Fra kilder, vi i denne forbindelse naturlig nok ikke kan oppgi, har vi mottatt sikre opplysninger som tyder på at visse kommunistiske grupperinger driver ren gerilja-trening. Treningen er lagt opp med henblikk på den dag da røde revolusjonstroppe skal gå i bresjen for innføringen av proletariats diktatur i Norge.

Det er ikke første gangen rykter om en slik trening har nådd oss. Vanligvis har man kunnet smile av de rødes iherdige, men likevel hjelpelese forsøk på å danne halv-militære grupper ved å trene med tregevær i Nordmarka. Denne kommunistiske vri på barndommens «indianer og hvit» har man vanskelig kunnet ta alvorlig.

Mer foruroligende er det vi nå har fått opplyst. Ifølge våre kilder er det fare for at disse «avdelingene» kan bli farlige nok — de trenes av en tidligere norsk frontkjemper!

Hva slags motiver vedkommende kan ha for å trene kommunistisk yngel etter å ha våget livet i kalde, våte skyttergraver på østfronten for nettopp å unngå at en slik ideologi skulle ødelegge hans land, vet vi ikke. Men han, som så mange andre, har vel lite å takke det samfunnssystem for som belønnet hans innsats med tap av statsborgerlige rettigheter

Åtselbillene på det demokratiske statskadaver treffer sine forberedelser.

og en vanærende fengselsstraff. Kanskje er hans drilling av kommunistiske revolusjonstroppe å regne som en slags «takk for sist!»

For en del år siden ble en annen tidligere frontkjemper avslørt som leder for en ny-nazistisk ungdomsbevegelse. Hverken presse eller myndigheter var sene med å fordømme og grave frem mest mulig i forbindelse med denne saken. Kan vi forvente den samme iver nå?

Kommer antisosialismen? — Den rette tro —

(Forts. fra side 1)

direkte skatter» (Aftenposten).

Byråkrati-trollet.

Men så enkelt er det ganske visst ikke. Den alminnelige mistro til politikerne og det politiske system favner nok videre enn bare til skatteflåriet. I sitt egentlige vesen er denne reisningen, som ikke bare foregår i Norge, et anslag mot det marxistiske sosialdemokratiet, som har ført til den største økonomiske utbytting verden hit til har sett. Vi har fått en barnepikestat med et enormt og anonymt administrasjonsapparat på ca. 350 tusen offentlig ansatte, som skal passe på at vi ikke lurar unna noe til oss selv. Til disse barnepikestatene går det med omkring 18 milliarder kroner i bare lønninger. Hvor meget blir det i papir og kontormateriell? Dertil skal vi brødfø en bråte u-mennesker på den annen side av jorden — og det til den nette sum av 580 millioner kroner fra og med neste år.

Norge som arbeidsleir.

Hele Norge er snart en eneste diger arbeidsleir, der begge ektefeller må gjøre en mer og mer Stachanov-aktig innsats i yrkeslivet for å få endene til å møtes. Og jo mer de henger i, jo mindre får de beholde.

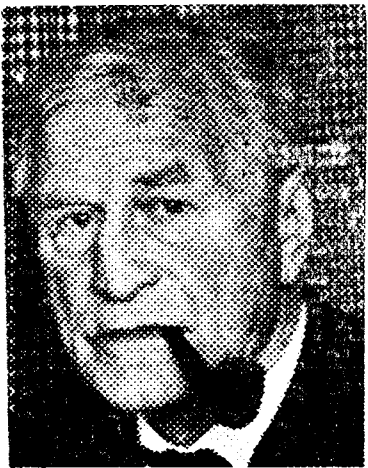
Dette er baksiden av medaljen «velferdssamfunn» og «levestandard». Og hva den stressen de pådrar seg i dette jaget betyr for familier, trivsel og mental sunnhet, har de fleste allerede erfart selv.

Det forbausende er derfor ikke at det omsider kommer til et oppgjør — det forbausende er at opprøret ikke er kommet for lenge siden. At det egentlig dreier seg om langt mer enn bare skattepolitikken, det skjønner man på alle hold. Hør bare hva en instans som Libertas sier: «Hvis landets politikere svikter nu, tar de et ansvar som kan bli meget vidtrekkende og skjebnesvangert».

Ungdommen trer av.

Et tegn på den sviktende tillit til regimet er mangelen på unge mennesker der de etablerte partier holder sine møter.

Tønsbergavisen «Vestfold opplever dette slik: «Når jevne, alminnelige norske politikere fra Høyre til Arbeiderpartiet idag fremstår på et møte, sitter en halvtom sal og dupper med hodet. Et fremtredende trekk ved slike møter er fraværet av ungdom. Når de ekstreme politiske bevegelser til venstre for Arbeiderpartiet og til

Anders Lange, mannen som taler til folk på skikkelig norsk.

høyre for Høyre samles til møte, domineres forsamlingen av ungdom.» Som rimelig kan være finner avisen dette uhyggelig.

At regimets egne menn overhodet ikke eier såpass selvfornyende evne, at de kan stå frem å gi velgerne en ny politikk, tjener dem til liten ære. De makter knapt å formulere problemene. Direkte latterlig må det derfor virke på folk flest når de isteden bare jamrer over at Anders Lange, Glistrup og andre slett ikke har noen ny politikk men bare spekulerer i folks misnøye.

Fra prat til handling.

Selvfølgelig appellerer de til misnøyen — den er jo deres forutsetning, som den i sin tid var det for Arbeiderpartiet og alle de andre. Dertil har de klart og tydelig formulert den, og erklært at disse problemene skal vi nu gå kraftig til angrep på. Det vil si: de har bedt velgerne om fullmakt til å bevise at de kan ordne opp. Noe de etablerte partiene har hatt i årevis uten at de har forstått eller giddet bry seg med det.

Men den norske velgermassen er kjent for sin treghet. Det skal meget spesielle omstendigheter til før den flytter sine stemmer. Derfor er de lite trolig at Anders Lange kommer inn på Stortinget med så mange mandater at han kan utrette noe virkelig effektivt — i første omgang. Men han har utvilsomt gitt de gamle partitraverne en hel del å tenke på.

Ikke flere —

(Forts. fra side 1)

både ved alminnelig kjønnslik omgang og ved ekteskap mellom hvite og farvede.

Samtidig drives det en aggressiv, negervennlig propaganda i fjernsynet, som bevisst forvrenger historiske fakta og fremstiller de hvite som onde og mindreverdige.

(Forts. fra side 5)

tuseners erfaringer m.h.t. menneskehetens mangeartede barn.

Diktaturet over proletariatet

At Lenin brøt — og for å komme til makten og fastholde den, måtte bryte flere av marxismens opprinnelige

Og når samfunnets sunne elementer reagerer for å forsvare seg eller gjøre folk oppmerksomme på de faremomenter denne propagandaen innebærer, gjør det liberalistiske regimet ondt verre ved å stemple dem som de egentlige lovbryterne, skriver «Straight talk!» til slutt.

«The Western Guards» rasistiske programpunkter omfatter ikke bare krav om innvandringsstopp, men også forslag som tar sikte på en åndelig og fysisk fostring av landets hvite befolkning. Punktene er i og for seg interessante, ikke minst for rasebevisste europeere, som gjorde seg lignende refleksjoner allerede i 30-årene. Og da man ikke har noen garanti for at slike tiltak snart kan bli aktuelle igjen også her i den gamle verden, bringer vi noen av punktene her:

1. Stopp enhver farvet innvandring øyeblikkelig, uansett under hvilket påskudd den nu pågår.

2. Sett igang et regjeringsstøttet program for å repariere alle ikke-hvite mennesker til land eller områder hvor deres respektive raser er i flertall.

3. Opprett et kulturdepartement, som skal ha til oppgave å opplyse folk om hvilken betydning rasene spiller i sivilisasjonens utvikling. Opplysningsvirksomheten skal skje via brosjyrer, bøker, filmer, seminarer og kurser.

4. Omgjør ekteskapslovgivningen, slik at bare mennesker av samme rase kan inngå ekteskap.

5. Opprett spesielle departementer for våre egne innfødte minoriteter. La dem administrere seg selv, sine ressurser og sine områder uten noen innblanding fra de hvite. Unntatt skal bare være spørsmål som gjelder utenrikspolitikk, finanser og forsvaret.

6. Treff tiltak for å forbedre helsetilstanden hos den nuværende hvite befolkningen i Canada gjennom treningsprogrammer, fysisk arbeid, riktig ernæring samt innsats og tjeneste til fordel for Canada.

7. Pålegg alle menn som fyller 18 år å utføre ett års pliktarbeid på et offentlig anlegg.

dogmer, vet enhver som har kjennskap til Marx-Leninismens teorier og noe innfløkte utviklingshistorie. Således kasserte Lenin pure trossetningen om massenes «høyere bevissthet» til fordel for den tese, at det kommunistiske parti skulle bestå og ledes av en aktivistisk avantgarde, som — uansett endringer i den politiske startegi og taktikk — alltid har rett. Under Lenin — men særlig under Stalin og hans etterfølgere i toppledelsen — ble «proletariatets diktatur» brutalt forvandlet til diktaturet over proletariatet, arbeiderstaten til en arbeidsstat, hvor enhver avvikelse og opposisjon ble slått ned med hård hånd. I Sovjetunionen som i de andre kommunistiske land, har man å yte uten hensyn til om ens materielle og personlige behov i den minste grad blir respektert. Adskillige av våre venstreorienterte intellektuelle ville etter en kommunistisk maktovertagelse få merke, at det er meget snevre grenser for personlig utfoldelse og høyrøstede tilkjennegivelser. Istedenfor sandkasser har man øst på psykiatriske klinikker og arbeidsleirer for besværlige personer.

Politisk selvmord eller viljen til motstand.

Hvorvidt et så hårdhendt system som det sovjet-fascistiske i lengden kan opprettholdes, kan man kun gjette seg til, men ingen optimistisk ønsketenkning berettiger oss til å undervurdere øststatenes trussel mot det avspenningstroende og nedrustede Europa, for på den andre siden av Jernteppe stilles det så store krav til den enkelte sovjetborgers militære og arbeidsmessige effektivitet, at maktthaverne i Kreml når som helst kan la sin tunge militærmaskin rulle hen over restene av vår sønderlemmede verdensdel, der de arbeidende delene av befolkningen — selv de lavest lønnede — brannskattes til fordel for et overdimensjonert byråkrati og store skarer av arbeidssky elementer, som er iferd med å slå bunnen ut på velferdsstaten.

På det nuværende tidspunkt har vi tilsynelatende ingen muligheter for å sanere våre indre forhold, enn si å imøtegå en sovjetisk aggresjon. Foreløpig «nøyer» sovjet-imperialismen seg med behendig gjennomførte, diplomatiske forpostfektninger og en storstilt spionasje, men risikoen for en militær konfrontasjon kan ikke avvises. Situasjonens alvor kan neppe overdrives. Men kan det innenfor de europeiske nasjoner vest for Jernteppe

«ALTERNATIVE» LÆRERE

I denne «alternativenes» tidsalder finner man i «Dagbladet» nyheten om at man i Danmark har fått noe som kaller seg «Det Nødvendige Seminarium», som skal virke som et alternativ til lærerutdannelsen. Etter et par måneder til forberedelser, skal man i fire måneder reise rundt i Asia i busser «for å lære den globale virkelighet å kjenne». Deretter skal man bl.a. leve sammen i kollektiver en del av utdannelsesiden.

I sin søknad til undervisningsministeriet skrev initiativtagerne bl.a.: «Vi vil anvende en metode som gir læreren mulighet for å vokse seg moden til sitt arbeid i nær kontakt med arbeidere i dette land, med foreldre, en metode som gir barna mulighet for å oppleve foreldre og lærere som en del av den voksne verden som står på barnas side, en metode som gir foreldre, barn og lærere mulighet for å oppleve et funksjonelt fellesskap i en felles hverdag, hvor det er mulig å fungere sammen ikke på tross av, men på grunn av.»

Dette var jo klar tale, så søknaden ble godkjent. Det ble forøvrig ikke nevnt om lærerne skulle virke i Danmark eller Asia etter at de hadde gjennomgått «Det Nødvendige Seminarium». Vi sier som de gamle indianerne så treffende uttrykte det: «Ugh!»

Tor Hovbakken

reises en felles motstandsvilje, er det et begrunnet håp om at «de der borte» vil nøle med å slå til, for motstandsbevegelser mot sovjet-systemet er tilstede i alle øststater, og det innebærer en voksende risiko for de stalinistiske maktthavere. På samme måte som USA er også Sovjetunionen og dens vasallstater gjenstand for en kronisk økonomisk og militær overanstrengelse, ikke minst på grunn av utviklingen i Indo-China og det fjerne Østen, så hvorfor skulle Europa forhaste seg m.h.t. «avspenning» og nedrustning?

En henholdende politikk overfor de sovjetiske maktthavere har imidlertid ingen mening — og ingen muligheter — hvis Europas frie nasjoner ikke gjenreises innenfra og styrker viljen til felles forsvar. Så lenge vi har personer som en Willy Brandt, en Oluf Palme og en Anker Jørgensen sittende som ledende politikere, så lenge marxistisk infiserte elementer bekler toppstillinger innenfor de europeiske regjeringer, så lenge vil utslottelsens dom henge over våre hoder.

Hvem var de gode —

(Forts. fra side 5)

arbeiderbevegelsens folk var velkjent, og selv den ting at landet og folket var i dødelig fare kunne ikke få ham til å legge sine antipatier bort — Både Finn Larsen (Nygaardsvolds sekretær) og jeg var jo også blitt avvist av Utheim.» Ikke så overraskende i betraktning av at disse «arbeiderbevegelsens folk» hadde avvæpnet folket, flyktet hodekulls fra Oslo endog før tyskerne hadde landet der og så latt landet i stikken!

Jeg kan tilføye at C. P. Wright tok notater om «Elverumsfullmakten» og ikke hadde noen illusjoner med hensyn til Nygaardsvoldregjeringens værende «i krig».

Blant dem som avskydde eksilregjeringen var min venn konsul Jonas Lied, medstifter av the Sibirian Company som åpnet the Kara Sea Route til UK og USA før første verdenskrig. Han var sjef for the Aluminium Union i London i 1939—45. I den egenskap skaffet han «meget viktige forsyninger av aluminium for det britiske program for flybygging fra Norge, noe Nygaardsvoldregimet neglisjerte. Så truet eksilfolkene med å arrestere ham!

Hva angår de «væpnede norske styrker» under britisk kommando, bemerket Ewatt fra FO Northern Dept. til J. Chr. Hauges utnevnelse til forsvarsminister: «Det har vært en viss misnøye i de norske styrker på grunn av alle de gamle offiserende uten krigserfaring som har fått gode utnevnelser. Det virker trolig at Hauge med sin erfaring fra hjemmefronten vil gå inn på dette problemet med forsiktighet og finne en vei ut av vanskelighetene.» (DB).

«Norsk motstandsbevegelse synes ikke å spille noen rolle hverken den ene eller den annen vei, såvidt jeg kan se», var Cadogans mening (30.4.40).

Den 13. rapport fra the Chiefs of Staff Committee til the War Cabinet (15.1.41) sa: «Omkring 400 nordmenn tjener i Royal Naval Patrol Service, hvorav majoriteten er menige maskinfolk. Deres disiplin tilsvarende ikke marinenstandard. Dydley Pound. J. G. Dill. C. Portal» (FO 371/26454).

Sluttelig — kommunistene. E. L. Cooper (Home Office) til L. Collier 29.4.40: «Det ville være til stor hjelp for Home Office (Innenriksdepartementet) hvis man kunne få noen informasjon om holdningen til de norske kommunister da tyskerne marsjerte inn — og av verdi for the Security Service.»

Collier til Cooper, 4.6.40: «Som De vet er det norske kommunistparti, Ny Dag og Daily Worker alle under direkte kontroll av Moskva. — Det viser seg at det norske kommunistparti blir tolerert om ikke oppmuntret, av de tyske myndigheter i Oslo. Det har ikke blitt truffet noen forholdsregler for å oppløse det. — Et manifest til det norske folk fra Norges Kommunistparti erklærer at den tyske okkupasjon av Norge var et resultat av de 'anglo-franske bestrebelsers på å utvide krigen, og spesielt den britiske minelegging'».

Og: «Det norske folk er ikke interessert i krigen mellom stormaktene. — Det insisterer på at krigen ikke må bli overført til norsk territorium».

Hvortil Fritzroy Maclean kommenterte: «Det ville være vanskelig å finne en bedre indikasjon på sovjet-tysk samarbeide.» (FO file N.5283).

Collier (28.9.45): «Efter min og de fleste observatørers mening får det norske kommunistparti instruks fra Moskva i alle større politiske spørsmål, vanligvis via Stockholm og med hr. Furubotn som mellommann». Og: «Den 11.10.45 telegraferer Collier til FO etter det første etterkrigsvalg at Trygve Lie «hadde håpet at kommunistene hadde gjort det dårligere» og at «Kommunistenes og Kristelig Folkepartis suksess hadde vært godt orden». (DB).

Tilbake til hovedspørsmålet: Hvem var de «gode nordmenn»

(Copyright Ralph Hewins)

Nordmenn — hva nå?

(Forts. fra side 4)

ter, må man forstå faren ved å innføre farvede, som snylter både på norske leiligheter og trygder. Da vil sunne latente instinkter som det å verne om sin egen familie og sin egen arts interesser og livsgrunnlag føre til at et rase- og fremmedhat vil begynne å spire.

Har man intet lært av historien?

Etter den 2. verdenskrig fant man i Tyskland spor etter drap på fremmede folkeslag. Nasjonalsosialismen som ideologi fikk skylden, selv om det nettopp var ting som dette man ville ha unngått om man hadde fulgt den nazistiske innvandringspolitikkens oppskrift og ikke den demokratiske. Det er i dag på det nærmeste bevist at jødernes påstand om gassing av 6 millioner jøder er

Vårt plateutvalg omfatter nu følgende titler:

Nr. 352 *Wunschkonzert für die Wehrmacht*. Tyske slagere fra krigstiden fremført av datidens kjente vokalist og orkestre.

Nr. 353/354 *Aus dem Führerhauptquartier*. Den 2. verdenskrig i ord og toner bundet sammen av tyske Wehrmacht-kommunikéer.

Nr. 355/356 *Ein Volk, ein Reich, ein Führer*. «Eterkrigen» eller radiopropagandaen slik den høstes over alle stortyske sendere. Kampsanger, taler lydeffekter.

Nr. 357/358 *Führer befiehl*... Tsjekkoslovakia-krisen 1938-39 belyst ved utdrag av bevarte opptak av taler som Hitler og Goebbels holdt i Riksdagen og på Partidagen i Nürnberg.

Nr. 359/360 *Volk ans Gewehr*. Polenfelttoget 1939 i lydbilder og taler av Adolf Hitler. Dertil der Führers appell til England.

Nr. 361/362 *Aufbruch der Nation*. Fra maktovertagelsen i 1933 til innføringen av verneplikten og Hitlers tale på Rikspartidagen i 1937. Marsjer, kampsanger m. m.

Nr. 363/364 *Vorwärts voran!* Fra Saar-avstemningen 1935 til vestfelttoget 1940. Riksdagstaler av Hitler, radioens «særmeldinger», frontrapporter fra kanalkysten og marsjmusikk, fanfarer og kampsanger.

Nr. 365/366 *Einigkeit und Recht und Freiheit*. Hitlers berømte tale den 28. april 1939, da han holdt et oppgjør med Roosevelts «spørreskjema» og fikk selv diplomatosjen til å gi seg latteren i vold. Taleren Hitler på sitt beste.

Nr. 367/368 *Aufruf an das deutsche Volk*. Hitlers radio-opprop den 2. februar 1933 etter maktovertagelsen. Goebbels' tale i Berliner Sportpalast åtte dager senere. Deres visjoner, forhåpninger fastholdt i platerillen.

Nr. 369/370 *Hölle, wo ist dein Sieg?* Fra Nürnberger-prosessen. Göring i kryssforhør, en hemmelig tilleggsprotokoll, Jodl i egen sak, Rundstedt og Brauchitsch som vitner samt noen av de anklagtes sluttinnlegg.

Alle dobbeltnummer består av to plater som hver koster kr. 60,— pluss porto. Bestillinger rettes til vår Boktjeneste.

Spesialbrosjyre sendes på forlangende.

AVSPENNING — SETT ØSTFRA

Oppdragelsen til hat må aldri bare begrense seg til å gjelde imperialismen som system, tvert om er det viktig at dette hatet rettes mot alle som står under kommando av imperialistiske generaler og offiserer, og er klar til å angripe oss. Det er nødvendig, . . . at vårt samfunn i en forsvarssituasjon . . . er istand til å tilintetgjøre motstanderen på hans eget territorium. Herav fremgår at vår forsvarsmakts oppgave i de kommende år vil få en mer total karakter . . . Dette understreker nødvendigheten av å gjøre det militærpolitiske arbeidet og den sosialistiske verneoppdragelsen effektivere for hele befolkningens vedkommende, men særlig for ungdommens.

Øst-Tysklands forsvarsminister, Hoffmann.

PASSER IKKE HER.

som så ofte ellers Oswald Spenglers ord i «Jahre der Entscheidung»: «Det må stadig påny slås fast: dette samfund, hvor overgangen fra kultur til sivilisasjon fullbyrdes, er sykt, sykt i sine instinkter og derfor også i sin ånd. Det verger seg ikke. Det finner smak i forhånelse og ødeleggelse».

BILAGSHENVISNING

Postgiroinnbetalingskortet til våre frontkjempere følger med dette nummer av avisen.

KJØPES

Boken «Sions Viser Protokoller» av Theodor Hertzfel i norsk, svensk, dansk eller tysk utgave kjøpes. Tilbud sendes bill. mrk. 12/1.

LEILIGHET!

Ungt nasjonalsinnet par trenger et sted å bo. Alt har interesse. Oslo-området.

Bill. mrk. 12/2.

løgn. Likevel foregikk det ting som ikke kan unnskylles — men det kan forklares. Etter år av sult og depresjon var det tyske folks toleranse overfor utenlandske kapitaleiere og snyltere slutt. Krigen bidro til å gjøre menneskene hårde og kompromissløse. Det samme gjør nød og bitterhet. Et velferdsland med mette og tilfredse innbyggere kan motta store mengder fremmedelementer før det kommer en reaksjon — og selv da kan reaksjonen være mild. Men opplever man først et krakk med etterfølgende sult og nød, vil reaksjonen over disse elementene som bidrar til å gjøre situasjonen ytterligere vanskelig, være hard og grusom. Dette er et faktum våre politikere må huske å ta med i vurderingen hver gang nye strømmer av flyktninger kommer til Norge.

Hvor står vi idag?

Vi har et bra arbeidsmarked. Svært få føler sine arbeidsplasser bli truet av utlendinger — ennå. Men vårt boligmarked er stramt — svært stramt for folk uten alt for mange penger. Våre høye skatter gjør det ennå vanskeligere, særlig for de unge. Og mer skal det ikke til. Det er absolutt grobunn nok for et farlig fremmedhat og en mistillit til partipolitikerne.

Den jevne, såkalte alminnelige mann innretter ikke sitt liv og sine meninger etter FN-traktater og likhetsvada. Han ser, hører og trekker sine konklusjoner av de praktiske erfaringer han gjør med de folk regjeringen ønsker som våre naboer. Hverken i USA, England, Nederland eller Sverige har den vanlige mann funnet si-

ne nye naboer istand til å opprettholde det samfunn han ønsker. Heller ikke har man funnet å kunne godta å bli tilsidesatt av innvandrere arbeidssøkere eller flyktninger. Resultatet: Gatekamper, hat og bitterhet mot det bestående.

Norske nasjonalister ønsker ikke landet ødelagt av blodige rasestrider. Vi ønsker ikke et folk gjennomsyret av hat. Vi forlanger derfor at de ansvarlige myndigheter blir seg sin rase, sitt ansvar og sitt folk bevisst, slik at vi ihverfall her i Norge slipper de foran nevnte tragedier. I motsatt fall må ikke de sittende politikere bli overrasket den dag en Anders Lange eller en Tore Rygh, rir inn på Stortinget på ryggen av en mistillitsbølge. Og, kjære partipolitikere — hvem vet da hva som vil følge etter!?

Resa i Øst-Tyskland

(Forts. fra side 5)

Wartburg var rikligt representert.

Vad som genast slog besøkaren var den glans bilar- na utstrålte. Aldrig förr har jag skådat så välansade bilar. Inte en eller annan bil blänkte kring lakering och krom, utan ALLA.

Egentligen är detta faktum ett slag mot den kommunistiska tanken, ty det veta vi, att dessa bilar är något av de få större privategendomar östtysken tillåtes äga. Och sannerligen han/hon visar sin kärlek till detta egna!

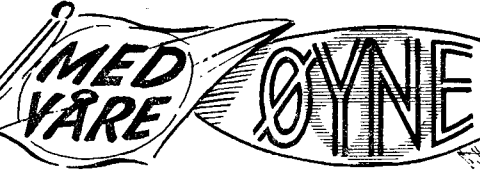
Bland lastbilarna fanns i huvudsak den östtyska IFA samt ryskbyggda RAF och GAZ. De östtyska långtradarna är svenska Volvo-lastbilar.

När jag ändå är inne på bilar/motorar kan jag nämna att det östtyska jordbruket imponerade. Det var väldiga fält av odlingar och just dessa maidagar pågick årets första höskörd. Men den torkas inte till foder, utan pressas samman i väldiga cementgravar. Jättestora tjeckiska traktorer av märket Zetor rullade längs vägarna med vagnar fyllda av nyskördad grönfoder som lastades av i cementgravarna och där rullade traktorer fram och åter och pressade samman fodret. Månde detta är en form av konservering. Grönfodret skördades av likaså imponerande skörde- tröskor, som liksom när säd tröskas, direkt via röranordning sprutade ned fodret på jämsides traktordragna vagnarna.

Östtyska jordbruket bedrivs ju kollektivt och det var mycket maskiner på dessa kollektivjordbruk. Djuren som höns och grisar, gingo fria i utehagar och mådde säkert bättre än de stackars djur som, till exempel i Sverige, plågas i djurfabriker.

Någon idyll kring kollektivjordbruken var inte att finna. Mangårdsbyggnaderna i röddaskig tegel var dystra och verkligen i behov av upprustning.

Trädgårdarna kring de mindre husen, som visade samma nedgångighet och dyster fasad, var odlade på varje kvadratmeter. Gräsmattor och stora blomster- rabatter såg vi ingenstans. Där blommor fanns var de planterade i lådor, i krukor

NÅR NAZISTENE KOMMER

WAVA radio, en stasjon i Arlington, som er de amerikanske nazistenes hovedkvarter, hadde for noen tid tilbake et program der reporterne dro omkring i nabolaget til the National Headquarters og intervjuet folk for å finne ut hvordan de likte å ha nazister så nære innpå seg.

Svarene var nok ikke helt hva reporterne hadde ønsket seg, for folk flest uttalte seg til dels meget positivt. Typiske kommentarer var f. eks. disse:

En husmor: «De er høflige og meget gode naboer».

En butikkeier: «Siden de kom hit er kriminaliteten praktisk talt forsvunnet fra området».

Kaptein Kirstein fra NS-hovedkvarteret fikk også slippe til med noen bemerkninger, og uttalte at «før og etter våre oppmarsjer kommer naboene gjerne ut for å ta bilder av oss, samtale med oss og skaffe seg litteratur. At kriminaliteten i distriktet har fått seg en knekk, på grunn av oss, bidrar jo bare til å styrke det gode naboforhold».

kring fönstren etc. Men vi veta ju, att i kommuniststaterna får medborgarna ha egen liten täppa att odla och dessa täppor ligga tydligen vid bostaden.

Städerna och bondesamhällena uppvisar överallt samma dystra fasad. Inga neonljus. Inga store upplysta skyltfönster, inga gatlampor. Fasaderna saknar rapping och tegelstenarna «lysa» sprukna och nakna. Gatorna mycket dåliga. Pilar med anvisningen OMLÄGGNING stöter man ofte på när man far genom de städer vi pacerade. Bensinstationerna var säkert toppmodern på 30-talet, precis som rastställena (= Motellen). Men nu var de inte att jämföra med Nordens. Men det var rent och snyggt på rastställena och betjäningen strålade vänlighet. På de restställen vi besökte fanns 1/2 — kvadratmeter stora färgfotografi av Ulbricht. (fortsettes)

ANDERS LANGE — NORGES ALMIRANTE!

I et aktuelt-innslag i svensk TV ble Anders Lange presentert for de svenske seere. Avfyrende en dobbeltløpet hagle foran hundegården sin og senere sittende arbeidet med sin avis var motivene mens den svenske kommentatoren slo fast: Anders Lange er ingen Glistrup — han er nærmere å sammenligne med Italias nyfascistiske leder Almirante!

Det var tydelig sjokkerende for det svenske nyhetsteamet å høre Anders Langes oppfatning av kvinnelige politikere: De har nesten aldri gjort noe i politikken, sa Lange — og har det vært

Bok- tjenesten

har fortsatt endel eksemplarer igjen av

Karl Alman:

Mit Eichenlaub und Schwertern. Korte biografier om 19 kjente lederskikkelser i den tyske Wehrmacht og hvordan de gjorde seg fortjent til utmerkelsen Jernkorset med ekeløv og sverd. Beretninger fra mange krigsskueplasser, hvis navn er gått inn i verdenshistorien. Her møter vi menn som Adolf Galland, Paul Hausser, von Manstein, Lothar Rendulic, Erwin Rommel og mange andre. Illustrert.

308 s. innb. kr. 41,00

Das Morgenthau Tagebuch (v. H. Schild).

Den amerikanske finansminister Henry Morgenthau's egne rystende «dagboks» opptegnelser, som forteller om hvordan en forvirret mann ville avslutte et stykke europeisk historie ved å gjøre Tyskland om til en «potetåker». Et veritabelt anti-germanskt dokument. Illustrert. 416 s. innb. kr. 41,00

Ralph Hewins:

Quisling, profet uten ære.

En kjent engelsk historikers arbeide for å sette tingene på sin rette plass. Ytterligere presentasjon unødvendig for norske lesere. Illustrert. 408 s. ppb. kr. 20,00

Trygve Engen:

Jeg er ingen landssviker.

En NS-manns selvforsvar og beretning om hvordan han utviklet seg fra en borgerlig demokrat til medlem av Nasjonal Samling.

252 s. hft. kr. 10,00

noen har disse kvinnene nærmest vært homoseksuelle!

Det er jo ikke på den måten man vinner venner i dag, og den svenske kommentatoren syntes da også at Langes hus i Heggedal kunne minne mye om Hitlers ørnerede. Hans måte å tale på og hans evne til å trekke folk til møter, minner mye om en viss politiker fra 30-årene, mente svensk TV. Og altså, heretter: Anders Almirante Lange — Norges Il Duce.

TUPOLEV

«Var det sabotasje?», spør VG. Og hvem andre i så fall enn nazistene kunne da være ansvarlig? Aksjonskomiteén for frihet for Rudolf Hess, tok i en anonym skrivelse på seg ansvaret, skriver VG. Komiteén beklaget at også franske liv gikk tapt da kjempeflyet styrtet, men påpeker at dette bare var en begynnelse. Kanskje Sovjet, som påsto at de aldri hadde hørt om komiteén, burde overveie frigivningen av «fredens fange» påny?

«WHERE HAVE ALL THE NAZIS GONE?»

Ja, det kan man spørre seg ettersom man til stadighet opplever å høre folk som levde i Tyskland under krigen påstå, at «nazister, det var de ikke — og ikke noen av deres omgangsvenner heller, selvsagt.» Som nå i intervjuet med skuespillerinnen Kirsten Heiberg. På tross av at hun og hennes kolleger spilte inn tyske propaganda-filmer på løpende bånd og holdt moralen oppe hos tyske soldater ved å underholde dem, så var nærmest alle skuespillerne anti-nazister, selvsagt.

Det er ikke så rart man kan undres på hvordan i all verden Hitler kunne klare å ta makten i Tyskland — og beholde den helt til russerne banket på fører-bunkeren i Berlin! Det er jo ganske utrolig med tanke på at hele den tyske befolkning ser ut til å ha vært anti-nazister!

For nærmere å forklare dette merkelige fenomen var det vel at Kirsten Heiberg nevnte «det forferdelige» som hendte under innspillingen av storfilmene «Titanics undergang». Deres alles høyt elskede og avholdte anti-nazistiske, selvsagt, regissør — ble av de forferdelige nazistene dømt til døden. Han lurte forøvrig bødlen ved å henge seg selv i cellen.

Det som er interessant i denne forbindelsen er grunnen til dødsdommen. Kir-

sten Heiberg vil nemlig gjerne ha oss til å tro, at mannen ble dømt til døden fordi han hadde fleipet med noen tyske offiserer og sagt at det var mye vanskeligere å regissere filmer enn det er å drepe mennesker!

At vi tillater oss å betvile at en slik uttalelse skulle resultere i dødsdom i det tredje riket, kommer ikke bare av det absurde i selve situasjonen, men også at det strider ganske sterkt imot hva andre og kanskje mer verdifulle kilder kan fortelle om hvor toleranse-grensen gikk for fornærmelser og fleip. Slik som A-magasinet i sin artikkel om eksentrikeren Olaf Gulbrandsson. Han ble engang bedt om å gå inn i NSDAP og sendte da følgende svar: «Jeg har aldri vært medlem av noen sangforening, og akter ikke å bli det det nu heller!» En annen gang fornærmet han selveste Goebbels på det groveste, men forble uten konsentrasjonsleir-erfaring og døde en naturlig død i 1958. Og altså — også han var anti-nazist, selvsagt!

SPANIA PÅ RETT VEI

Med utnevnelsen av den nye regjeringen under ledelse av admiral Luis Carrero Blanco, har Spania tatt et viktig skritt i riktig retning. Utnevnelsen betegnes som «et slag i ansiktet» på de mer Europa-orienterte teknokratene og særlig for den katolske lekmannsorganisasjonen Opus Dei som hele tiden har satt sitt preg på den regjering Franco utnevnte i 1969. Den nye sterke mann i regjeringen foruten Blanco blir visestatsministeren, falangisten Torcuato Fernandez-Miranda. Han blir også generalsekretær i «bevegelsen» — El Movimiento.

FOLK og LAND

Kierschowgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Abonnementspriser 1973:

Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,— pr. år, kr. 40,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, O

Hvorledes er det med hundrekroningen?

Har DU lettet din samvittighet og innbetalt den til vårt driftsfond?

Eller om du foretrekker: Skaffet oss to nye abonnenter?

HVIS IKKE

Gjør det straks!